

— Какво?

Очитъ на циганина станаха широки, бѣлнаха се, впиха се въ лицето на Ана, и той протегна ржка къмъ нея.

— Ей това момиче да ми дадешъ.

— Какво?!

— Давамъ ти тия пари за момичето.

Млъкнаха цигулкитъ, млъкна даарето, млъкнаха хората въ кръчмата. Стана тихо, страшно тихо. Само една муха бръмчеше около шишетата. Пияницата гледаше ту купчината пари, ту момичето, не мърдаше, вкаменѣлъ. Изведнажъ скочи.

— Момичето, а? На тебе! Никога! Ще те убия!

Но циганинътъ спокойно прибра сребърнитъ едри пари въ мѣнистената кесия, звънна последната монета тамъ, Ана изпищъ и побѣгна. Циганитъ излѣзоха, затракаха шаренитъ талиги по каменистата уличка на селото. Той изтича къмъ къщата си. Ана седѣше до огнището. Очитъ ѝ бѣха мокри отъ плачъ, ржцетъ ѝ треперѣха. Той сграбчи ржката ѝ.

— Ела!

— Къде ще ме водишъ?

— Бързай, ти казвамъ!

Измъкна я изъ стаята, повлѣче я по крайнитъ селски улички. Само хората чуха тънко, плачливо гласче, само мокритъ дървета видѣха това, само едно бѣло облаче тичаше по синьото небе, сякашъ то виждаше нѣщо, сякашъ разбираше нѣщо и тичаше, викаше къмъ селото, къмъ полето; къмъ цѣлия свѣтъ.

Когато кръчмарятъ прибираше чашитъ отъ маситъ на циганитъ, влѣзе той. Влѣзе бавно, огледа се наоколо, погледна селянитъ. Очитъ му шарѣха навсѣкжде, виновни, страшни.

— Дай ми вино! — викна той.

— Нѣмашъ пари.

— Имамъ. Имамъ пари!

Всички го изгледаха.